

III. ஒழிபியல்

பெயர்க்காரணம்

உறுப்பியல், செய்யுளியல் என்னும் இரு இயல்களிலும் கூறப்படாமல் எஞ்சிநின்ற செய்திகளைக் கூறுவதால் இவ்வியல் எனக் காரணப்பெயர் பெற்றது. இதனை எச்சவியல் எனக் கூறினும் பொருந்தும். இவ்வியலில் கூறப்படும் செய்திகளை இரண்டாகப் பகுத்துக் காணலாம். அவை 1. எழுத்து முதல் பாவினம் ஈறாகக் கூறப்பட்ட விதிகளுக்கு விலக்காகவும் விளக்கமாகவும் கூறப்படும் செய்திகள் 2. முன்பு எடுத்துக் கூறப்படாதவனாம் அமைந்த விகாரம் முதலாகிய யாப்புறுப்புக்கள் என்பவையாகும். இவ்விரு வகைச் செய்திகளையும் இவ்வியல் ஒன்பது காரிகைகளில் எடுத்துரைக்கிறது.

எழுத்துக்களுக்குரிய ஒழிபிலக்கணம்

அசைக்கு உறுப்பாகும் எழுத்துக்களின் இயல்புகள் உறுப்பியலில் கூறப்பட்டன. அவ்வெழுத்துக்களில் சிலவற்றிற்குரிய ஒழிபிலக்கணம் ஈண்டு இரண்டு காரிகைகளில் (36, 37) விளக்கப் பெறுகிறது.

பாக்களின் ஒசைக்கு அடிப்படையாய் அமைவன அவ்வப் பாக்களுக்குரிய சீரும் தளையும் ஆகும். அவை சிதைவுபடச் செய்யுளுக்குரிய ஒசை மாறுபடும். அவ்விடங்களில் சார்பெழுத்துக்களாகிய 1. குற்றியலிகரம் 2. குற்றியலுகரம் 3. உயிரளபெடை ஆகிய மூன்றும் அலகுபெறும் எழுத்துக்களாகக் கொள்ளப்பட மாட்டா. 1/2 மாத்திரை பெறும் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும், மெய்யெழுத்துக்களைப் போல அலகு பெறா. உயிரளபெடையில் அளபெடுத்து நிற்கும் இனவெழுத்துத் தனக்கென மாத்திரை பெறாது.

1. குழலினி தியாழினி - குழலினி தியாழினி → குற்றியலிகரம் (அலகு
2. கொன்று கோடு நீடு - கொன் கோ நீ → குற்றியலுகரம் } பெற
3. நூறோஒநூ - நூறோநூ → உயிரளபெடை } வில்லை)

ஐகாரம் குறுகி 1 1/2 மாத்திரையாய் ஒலிக்கின்ற இடங்களில் ஒரு மாத்திரை உடைய குற்றெழுத்தைப் போலக் கணக்கிடப்பெறும். அன் னையை யான். னை/ யை → ஒரு மாத்திரை

நேரிசை வெண்பா

“சிறுநன்றி இன்றிவர்க்கியாம் செய்தக்கால் நாளைப்
வறுநன்றி மின்னும் வறியுளன்(று) - உறுநன்றி
தானவாய்ச் செய்வதும் தானமன்று என்பவே
வானவாம் உள்ளத் தவர்.”

பொருள்: இன்று இவருக்கு நாம் ஒரு சிறிய உதவியைச் செய்தால்
நிர்காலத்தில் அவர் நமக்குப் பெரிய உதவியைச் செய்வார் என்று
நின்பார்த்துச் சிலர் உதவி செய்வர். அவ்வாறு கைம்மாறு கருதிச்
செய்கின்ற செயல் ஈகை ஆகாது என்று உயர்ந்த வானுலகத்தை
பெறும்பும் உள்ளத்தவர் கூறுவர்.)

இதனுள், இன்றிவர்க்கியாம் என்புழிக், குற்றியலிகரம் வந்து
வெண்பாவினுள் வஞ்சி உரிச்சீர் ஆயிற்று; உரிச்சீர் விரவும் என்னும்
நித்தில்லாமையால் வெண்பா அழிய நிற்கும். ஆதலால், ஈண்டுக்
குற்றியலிகரத்தை இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறாது என்று களையச்
சீர் சிதையாதாம்.

குறள் வெண்பா

“குழலினி தியாழினி தென்பதும் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்.”

(குருக்குறள் - 66)

குறள் வெண்பா

“அருள்அல்ல தியாதெனில் கொல்லாமை கோறல்
வாருள்அல்ல(து) அவ்வூன் தினல்.”

(குருக்குறள் - 254)

இவற்றுள் குழலினி தியாழினிது என்புழி ஆசிரியத் தளைய
அருளல்ல தியாதெனில், என்புழிக் கலித்தளையும் தட்
வெள்ளைத்தன்மை குன்றிப்போம் சீர்கனி, புகின் புல்லாது அயற்ற
என்னும் இலக்கணத்தோடும், வெள்ளையுள் பிறதளை வாரா; அவ்

நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றாக விலாங்கு மீனை ஒரு
 நூறோஊறு என்று கூவி விற்றாள். அப்பெண்ணின் பல்லைக்
 குளிர்ந்த முல்லைகள் எல்லாம் தோற்றுத் தலைகவிழ்ந்தன.
 இனிய சொல்லைக் கேட்டுத் தோற்றுப் போன
 இனிய சொல்லைக் கேட்டுத் தோற்றுப் போன
 அப்பெண்ணின் ஒடுங்கிய இடைக்கும் மென்மையான
 திருமால் தன் திருவடியால் அளந்த இந்த உலகத்தை
 கொடுத்தாலும் ஈடாகாது.)

இதனுள், நூறோஊறு என்புழிப் பண்டமாற்றின்கண்
 அநுகரணம் வந்து வெண்பாவினுள் நாலசைச்
 அவ்வாறு வருக என்னும் ஒத்தில்லாமையால் இவ்வாறு
 உதாரண வாய்பாட்டால் ஓசையூட்டும் பொழுது ஓசை
 செப்பலோசை பிழைத்து நிற்கும். ஆதலால், ஈண்டு
 இவ்விலக்கணத்தால் அலகுபெறாது என்று
 போலக் கொண்டு அலகிடச் சீரும் தளையும்
 நயாவாம்.

நேரிசை வெண்பா

“இடைநுடங்க ஈர்ங்கோதை மின்தாழ வாகண்
 டுடையரயர்யீ போழ்வாய் திறந்து - கடைகடையில்
 உய்யோஊ எனஉரைத்து மீள்வாள் ஒளிமுறுவர்(கு)
 ஓய்யோநீர் வேணி உலகு.”

இடை அசைந்தது. குளிர்ச்சி பொருந்திய மாலையுடன்
 கூந்தல் பின்புறத்தில் தாழ்ந்தது. வாள் போன்ற கண்களோ
 அங்குமாய்ப் பக்கங்களில் சென்றன. அப்பெண் தன்
 அழகிய வாயைத் திறந்து வீடுகளின் முன்பாக, உப்போஊ எனக்
 கூவி மீண்டு வருவாள். அப்பெண்ணின் ஒளிவீசும் புன்னகைக்குக்
 உலால் சூழப்பட்ட இந்நிலவுலகம் ஒப்பாகுமோ? ஆகாது.)

இதனுள் உப்போஊ என்புழிப் பண்டமாற்றின்கண் அளபெடை
 அநுகரணம் வந்து கலித்தளை தட்டு வெண்பா அழிய நிற்கும்.
 ஆதலின் ஈண்டு உயிரளபெடையை இவ்விலக்கணத்தால் அலகு
 பெறாது என்று நெட்டெழுத்தே போலக் கொண்டு அலகிடத் தளை
 நயாதாம்.

நேரிசை வெண்பா
 “வெறிகாழ் தண்டினிள் கீங்கி உகனும்
 மறிமுறை உண்ணாமை வேண்டி - மறிமுன்கை
 ஆ அறியா அறிவில் இடையகளை
 ஶ்ரீசுவையல் சூர்நாட்டை நீ.”

[பொருள் : மணம் மிகுந்ததாய்க் குளிர்ச்சி பொருந்தியது காடு
 அக்காட்டில் துள்ளிக் குதித்த ஓர் ஆட்டுக்குட்டி தன் தாயின்
 மடியிலிருந்து பால் குடித்தது. அக்குட்டியை இழுத்துக் கட்டி
 தெரியாமல் பால் கொடுக்கும் ஆட்டை
 துன்புறுத்துகின்ற இடைமகனே! நீ அ,உ என்கின்ற எழுத்துக்களை
 கூட அறியாத மூடனாவாய்.]

குறள்வெண்பா

“அசுவனும் இகுவனும் உஉவனும் சுவயக்கால்
 ஶ்ரீவனை வெவ்வார் இகல்.”

[பொருள் : அவன் இவன், உவன் என்னும் மூவரும் சேர்ந்துநிற்கும்
 போது அவர்களை எதிர்த்து வெற்றி பெற யாரால் முடியும்.]

இவற்றின்கண் தனிக்குறில் முதற்கண் விட்டிசைத்து நேரம்
 ஆயினவாறு கண்டு கொள்க.

இவற்றுள் அஉ அறியா என்பது தற்கட்டுக் குறிப்புச்சொல்
 நொ என்பது; செயவென் எச்சத்து இறுதி தொக்கும் முதனிலை
 குறுகிய ஏவல் குறிப்புச்சொல். அஇஉ, எ என்பன கூட்டு, வினாவாகிய
 குறிப்புச்சொல்.

ஒப்பா என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால் மொழிக்
 மூன்றிடத்தும் விட்டிசைத்து வந்த குற்றெழுத்து நேரசையால்
 என்பதூஉம், விட்டிசைத்து நிற்பதுதான் குறிப்பு, ஏவல், தற்கட்டு
 வினா, கூட்டு என்னும் ஐந்தன் கண்ணூஉம் என்பதூஉம் குற்றெழுத்து
 விட்டிசைத்து நின்றவிடத்து மற்றோர் எழுத்தினோடும் கூடி
 நிரையசை ஆகாது என்பதூஉம் பெறப்பட்டன. என்னை?

“அகூஉ எஊகவை குறிய மற்றைய
 எழ்நெட் வெஹீதாய் நேரம் மருமே.”

இதனூள் மொழிக்கு மூன்றிடத்தும் விட்டிசைத்து வந்த
 குற்றெழுத்து நேரசை ஆயினவாறு கண்டுகொள்க.

இவை தற்கட்டு. ஏவல் வந்தவழிக் காண்க. என்னை?

“நமஸ் குறியே தீர்த்த அல்வழி
யானையும் தணிக்ஞரில் முதல்அசை ஆகா
கட்டினும் வினாவினும் உயிர்வரு காலை
மீட்ட வகுஉம் ஒருசாகும் உளவே.”
மயேச்சுரர்.

ஊசைகுன்றா நெட்டளபாய் விடின் நேர்நேர் என்பது; நெட்டெழுத்து
வரும் எனின், அஃது இரண்டு நேரசையாக
பெழுந்து
கப்படும் எ-று.

ஊசைகுன்றா என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனான் மூன்று
நிரையின் மிக உச்சரிப்பினும் நேர்நேராக வைக்கப்படும்
கொள்க.

நிரையொடு நேரசையாம் இட்டத்தினால் குறில் சேரின் என்பது;
பெழுத்தினோடு புணர்ந்த நெட்டெழுத்து அளபெழுந்தால்
விரண்டனையும் கூட்டி நிரை அசையும் நேர் அசையுமாக
கப்படும் எ-று.

கீயம் ஏளர்சிதைவே என்பது ;

குறள்வெண்பா

“ஏளர் சிதைய அழாஅல் ஏலாஅநின்
சேயரி சிந்தின கண்.”

குறள்: என் தோழியே! உன் அழகு கெடும்படியாக வருந்திப்
யம்பாதே! உன்னுடைய செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் நீரை
வளிப்படுத்தின.)

இப்பாட்டு நேர் நேராதற்கும், நிரை நேராதற்கும்
கீயமாம் என்க. ஏளர் என நேர் நேராயிற்று.

அழாஅல் எழாஅ என நிரை நேராயிற்று.
இட்டத்தினால் என்று மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால்,
குறியின்ற குறிலொடும், நெடிலொடும் கூடி அளபெடை நிரையசை
கூடாது எனக்கொள்க. என்னை?

“தனிநிலை அளவெடை நேர்நேர் இயற்றே
இறுதிநிலை அளவெடை நிரைநேர் இயற்றே.”
ஊறார் நத்தத்தனார்.

இதனுள் எறும்பி அளையுட் குறும்பல் சுனைய என்பது ; இயற்றளை
வெள்ளடி. இதனை,

“எறும்பி அளையுள் குறும்பல் சுனைய
குறந்தொடி ஆம்செல் சுரம்.”

என உச்சரித்து வெள்ளடி ஆமாறு கண்டு கொள்க.

“இருங்கடல் உடுத்தஇய் வொருங்கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவணது இடையிறர்க்கு இன்றித்
தாமே ஆண்ட ஏழம் காவலர்
இருதிரை மணவியும் பலரே; சூழிணைக்
காடு மதி யாகம் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால் ,

நீயும் கேண்மதி! அதீதை ஈயாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே
கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உம்பிலாஅ அவிப்புலக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்காது.
இழிபிறம்பினோன் ஈயம்பெற்று
நிலங்கலை னாக விலங்குபனி மிசையுமீ
இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
செய்நீந் முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் காண்க ”

இதனால், உப்பிலாஅ அனிப்புமுக்கல் கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்கா
ஆசிரியர் கண்டுநோன் ஈயப்பெற்று எனவும் வஞ்சி அடி விரவி
கொண்டுகொள்க. மயக்கப்படும் என்னாது மயக்கப்படாவல்லை
வெள்ளடியும் சொல்லிய அதனால் வெண்சீர் விரவிய
எனக்கொள்க. வருமாறு:- ஆசிரியத்துள் அருகி

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“அங்கண் மதியம் அரவின்வாய்யீ மடீடெனய்
முசல் வாயாய் முலம்முனைக் கலங்கி
நீதில் மாக்கனும் நோவார் தோழி
என்றும் நோவார் இல்லை
தன்கடல் சேர்மீயன் உண்டென் நலக்கே.”

தோழியே! அழகிய வானத்தின்கண் நிலைபெற்றிருக்கும்
பாம்பின் வாயில் பட்டு நலமழிந்ததைக் கண்டு ஊரார்
ஆரவாரம் இன்றி இருப்பார். நானோ குளிர்ந்த கடற்கரைத்
தவனால் என் நலம் அழிந்து வருத்தத்துடன் காணப்படுகிறேன்.
இந்நிலையை ஊரார் முழுமையாக
அறிந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் என் துன்பத்தைப் போக்க
வாய்ப்பவர் எவரும் இலர்.]

இதனால் அங்கண் மதியம் அரவின் வாய்ப்பட்டென என்பது
வெண்சீர் விரவிய இயற்றளை வெள்ளடி. இதனை,
“அங்கண் மதியம் அரவின்வாய்யீ மடீடெனய்
வாய்க்கிய முசல் மயரிது.”
உச்சரித்து வெள்ளடி ஆமாறு கண்டு கொள்க.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“குருகுவேண்(டு) ஆளி கோடியுய்தீ துண்டென
மாவழங்கு மெருங்காட்டு மழகவிறு காணாது
மருள்மீடி திரிதரும் சாரல்
அருளான் ஆகுதல் ஆயிழை விகாடிதே.”

மருள்: முளைக்குருத்தை விரும்பிய சிங்கம் யானையினுடைய
தத்தைப் பறித்து உண்டது. அத்தகு கொடிய விலங்குகள்
திரிகின்ற பெரிய காட்டினுள் இளங்கன்றைக் காணாமல்
யக்கமுற்ற பெண்யானை மலைப்பக்கம் திரிகின்றது. அம்
லையில் வாழும் தலைவன், தலைவிக்கு அருளாதவனாக இருத்தல்
கவும் கொடியதாகும்.)

நேரிசை வெண்பா

“கயல்மலைப் பன்ன கண்ணினை கரிதே
தடமுலை தீவனும் தனிவடம் வெளிதே
நூணின் நுண்ணிடை சிறிதே
ஆடுஅமைத் தோளிக்(கு) அல்குலோ வயரிதே.”

[பொருள்: போரிடுகின்ற கயல்மீனை ஒத்து விளங்குகின்ற கண்கள்
கரிய நிறமுடையன. அகன்ற மார்பின்மீது தொங்குகின்ற கண்கள்
ஆரம் வெண்மை நிறம் உடையது. நூலைவிட நுண்ணியதாய்
இடை சிறுத்துள்ளது. அசைகின்ற மூங்கிலைப் போன்ற
உடைய பெண்ணுக்கு அரையோ மிகவும் பெரியது.]
இஃது அடிதோறும் இறுதிச்சீர்க்கண் மறுதலைப்படத்
தொடுத்தமையால் கடைமுரண்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“மீன்தோர்ந்து வருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு
தேனார் ஞாழல் விரிசனைக் குழுஉம்
தண்ணர் துறைவன் தவிர்ப்பவும் தவிரான்
தேரோ காணலம் காணும்
பிரேர் வண்ணமும் சிறுநுதல் வயரிதே.”

[பொருள்: பெரிய மீனைத்தேடி அம்மீன் கிடைக்காமையால்
வருந்தியது கரிய கால்களை உடைய வெண்மைநிறக் குருகு. அது
தேன் பொருந்திய ஞாழல் மரத்தின் அகன்ற கிளைகளில்
கூட்டமாகக் காணப்பட்டது. குளிர்ச்சி பொருந்திய தலைவனை
நாம் வாராதே என்று தடுத்தும் வருகிறான். அவன் வருகின்ற
தேரினைக் காண முடியவில்லை. அதனைக் கண்டும் பீர்க்கம்பூவின்
நிறமோ சிறுநெற்றியில் பெரிதாகத் தெரிகிறது.]
இஃது அடிதோறும் கடை இருசீர்க்கண்ணும்
மறுதலைப்படத் தொடுத்தமையால் கடைஇணை முரண்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா

“சாரல் ஓங்கிய தடந்தாள் தூழை
கொய்மீமலர் குவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து
தடியம் இருந்தன மாக நின்றுதன்
நயனுடைய பணிவொழி நன்குபல புகழ்ந்து
வீங்குவொழி பணைத்தோள் வெகிழ்த்
துறந்தோள் நல்லன்எம் மேனியோ தீதே.”

ஒழிபியலில் கூறப்படும் யாப்புறுப்புப் பற்றிய கருத்துக்கள்

முன்னிரு இயல்களிலும் கூறப்படாதனவாய் ஒழிபியலில் மட்டும் கூறுகின்ற செய்திகள் 1.கூன் 2.விகாரம் 3.வகையுளி 4.வாழ்த்து 5.வசை 6.வனப்பு 7.பொருள் 8.பொருள்கோள் 9.குறிப்பிசை 10.ஒப்பு என்பனவாகும்.

1. கூன்

ஒரு பாடலில், அப்பாடலின் பொருளைத் தழுவி நிற்கும் தனிச்சொல்லைக் கூன் எனக் குறிப்பார். கூன் என்பதற்கு வளைவு என்பது பொருளாகும். அடியில் நின்று பொருளைத் தராமல் தனித்து (வளைந்து) நிற்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. இது வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா என்னும் மூவகைப் பாக்களிலும் முதலில் வரும். வஞ்சிப்பாவில் மட்டும் இடையிலும் ஈற்றிலும் வரும். அசை கூனாக வருவதே சிறப்புடையது. சீர் கூனாய் வருகின்ற போது உகர இறுதியாகிய நேரீற்று இயற்சீராய் மட்டுமே வரும்.

2. விகாரம்

செய்யுளில் அடி, தொடை, ஓசை நோக்கி அமையும் மாறுபாடுகள் செய்யுள் விகாரம் எனப்படும். பெரும்பாலும் செய்யுளுக்கு மட்டுமே பொருந்தி வரும் இவ்விகாரம் ஒன்பது வகைப்படும். அவை 1.மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாதல் (குறுந்தாள் - குறுத்தாள்) 2. வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்தாதல் (குட்டை - தண்டை) 3.குறில் நெடிலாதல் (பொத்தறார் - போத்தறார்) 4.நெடில் குறிலாதல் (கீயேன் - தீயேன்) 5.விரிந்து வருதல் (விளையுமே - விளையும்மே) 6.மறைந்து வருதல் (சிறிய இலை - சிறியிலை) 7.முதலெழுத்துக் குறைந்து வருதல் (நாமரை- மரை) 8. இடையெழுத்துக் குறைந்து வருதல் (ஓந்தி-ஓதி) 9. கடை எழுத்து மறைந்து வருதல் (நீலம் - நீல்) என்பன வாகும்.

3. வகையுளி

சீர், தளை பிறழாமல் இருப்பதற்காகச் சொற்களில் அசைகளை அறுத்து முன்னும் பின்னுமாகச் சேர்ப்பார். இம்முறையே வகையுளி எனப்படும். வகைக்கு உட்படுத்துவதால் வகையுள் என்பது காரணப்பெயராகும். ஓசையாகிய இசைக்கு முதன்மை தந்த சொற்களைப் பிரித்துச் சீராக்கும் இம்முறையில் பொருளை நோக்குதல் இல்லை. (நிலமிசை / நீடு / வாழ்வார் என்பது பொருள் நோக்கிய தொடர்; நிலமிசை / நீடுவாழ் / வார் என்பது ஓசை நோக்கிய நிலை.)

வாழ்த்து
ஒருவருடைய பெருமையைப் புகழ்ந்து கூறுவதே வாழ்த்து
கூறப்படும். இது (அ) வாழ்த்து என்றும் (ஆ) இருபுற வாழ்த்து
இருவகைப்படும். ஒருவரை உண்மையாகப் புகழ்ந்து
வாழ்த்து; வாழ்த்துவது போன்று பழித்துரைப்பது இருபுற
வாழ்த்தாகும்.

வசை
ஒருவரை இழிவுபடுத்திக் கூறுவது வசையாகும். இது
வசை (ஆ) இருபுற வசை என இருவகைப்படும். ஒருவரை
உண்மையாகப் பழித்துரைப்பது வசையாகும். பழிப்பது போலப்
பழிவது இருபுற வசையாகும்.

வனப்பு
செய்யுளுக்கு அணி சேர்ப்பது வனப்பு. ஒரு நூல் சிறப்புற
மவதற்கு அடிப்படையாய் அமையும் இவ்வனப்பு எட்டு
வகைப்படும்.

அம்மை
மெல்லியவாகிய சொற்களைக் கொண்டு உயர்ந்த
பொருளைச் சில அடிகளில் கூறுவது. (எ-டு) திருக்குறள், நாலடியார்.

அழகு
செய்யுளுக்கே உரியவை திரிசொற்கள். அவற்றைக்
கொண்டு இனிய ஓசை புலப்படும்படியாக அமைப்பது. (எ-டு)
திருவிடைக்காலை.

தான்மை
பழையதாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை உரையும் பாடலும்
கதைவடிவில் கூறுவது. (எ-டு) இராமாயணம், மகாபாரதம், தகடூர்
தீர்த், சிலப்பதிகாரம்.

தால்
இது இருவகைப்படும். 1. இனியஓசை புலப்படும்
மெல்லியவாகிய சொற்களைக் கொண்டு சிறந்த பொருள் பற்றிப்
கூறுவது 2. எல்லாச் சொற்களும் கூடிவரப் பல அடியும் கலந்து
கூறுவது. (எ-டு) பத்துப்பாட்டு.

விருந்து
பழைய நெறியிலிருந்து மாறிப் புதியபொருள், புதிய
பொருள் பற்றிப் பாடுவது. (எ-டு) கலம்பகம், உலா, தூது.

என. இயைபு

ஞாநமன; யரலவழள என்னும் பதினொரு
மெய்யெழுத்துக்களும் ஈறாக அமைத்துப் பாடுவது. அது
சொற்றொடராகவும் பொருள் தொடராகவும் பாடுவது.
பாட்டாகும். (எ-டு) மணிமேகலை, பெருங்கதை. தொடரும்

எ. புலன்

எளிதாக எல்லோருக்கும் பொருள் விளங்கும் சொற்களைக்
கொண்டு பாடுவது. அதாவது வழக்குச் சொற்கள் சொற்களைக்
பயின்று வரப் பாடுவது. வட்டார வழக்கு, இனவழக்காகிய சேரி
மொழிகள் கலந்து பாடப்படுவது. (எ-டு) குறவஞ்சி, பள்ளு.

ஏ. இழைபு

வல்லொற்று வராமல் குறளடி முதலாகக் கழிநெடிலடி
ஈறாக உள்ள ஐந்தடிகளில் எழுத்தெண்ணிப் பாடுவது.
இவ்வடிகளை நான்கு எழுத்து முதல் இருபது எழுத்து
பதினேழ் நிலமாக வகுத்துக் காட்டுவார் தொல்காப்பியர்.
இவ்விழைபு என்பது கலியும் பரிபாடலும் போன்ற இசைப்
பாட்டுக்களாகும்.

7. பொருள்

செய்யுள்கள் அனைத்தும் பொருளை
வெளிப்படுத்துவனவாய் அமையும். அப்பொருள் குறிஞ்சி
முதலாகிய (அ) அகமும் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய (ஆ)
அகப்புறமும் வெட்சி முதலாகிய (இ) புறமும் வாகை முதலாகிய (ஈ)
புறப்புறமும் என நான்குவகையாகப் பாகுபடுத்தப் பட்டுள்ளது.
இவற்றைப் பற்றிய விரிவான செய்திகளை அவ்வவ்இலக்கண
நூல்களில் காணலாம்.

8. பொருள்கோள்

தொடை நயம் நோக்கிக் கோவையாக்கப்பட்ட
சொற்களின் கூட்டமே செய்யுள். அச்சொற்களை அப்படியே
பொருள் கொள்ளும் முறையும் பொருள் செல்லும் தன்மைக்கேற்ப
முன்பின் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளுகின்ற முறையும்
பொருள்கோள் எனப்படும். இப்பொருள்கோள் ஒன்பது
வகைப்படும்.

1. நீரல் நிறைமொழி மாற்று

பெயர், வினை என்னும் இரண்டு சொற்களையும் அவை
கொண்டு முடிகின்ற பயனிலைகளையும் வேறுவேறாக வரிசைப்பட

வைத்து உடலை உள்ளே இழுக்கும். அப்போது உடலும் வாலும்
தலையைச் சார்ந்து செல்லும் அத்தன்மையைப் பெற்றதால்
அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோளாயிற்று.

8. தாப்பிசை

செய்யுளின் இடையில் நின்ற சொல் முன்னும் பின்னும்
உள்ள சொற்களோடு இயைந்து பொருள் தருவது தாப்பிசை.
உளஞ்சலாய்க் கட்டப்பட்ட கயிறு முன்னும் பின்னும் சென்று
வருதலைப் போல அமைந்ததால் இப்பொருள் கோளாயிற்று.
(தாம்பு - தாப்பு (கயிறு) + இசை (சொல்) = தாப்பிசை.)

9. கொண்கூட்டு

ஒரு பாடலின் பல அடிகளிலும் வெவ்வேறு இடங்களில்
சொற்கள் சிதறிக் கிடக்கும். அவற்றைப் பொருளுக்குப் பொருந்தக்
கூட்டிப் பொருள் காண்பது கொண்கூட்டுப் பொருள் கோளாகும்.

9. குறிப்பிசை

எழுத்தில்லாத ஓசைகள் செய்யுளில் வரும். அவற்றைச்
செய்யுளின் நடை அழியாமல் அசையும் சீரும் அடியும் தொடையும்
கெடாதபடி அலகிட்டு வழங்கப்படும். இவை முற்கு (முக்குதல்
ஒலி), வீளை (சீழ்க்கை - சீட்டியடித்தல்), இலதை (ஒரு வகை ஒலி),
அனுசரணம் (ஒலிக்குறிப்பு) என்பனவாம். எழுத்தல்லாத
இவ்வோசைகளைக் குறிப்பிசை என வழங்குவர்.

10. ஒப்பு

பாக்களும் அவற்றிற்குரிய இனங்களும் முன்பு
எடுத்துரைக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டற்கும் சீர், தளை, அடி ஆகிய
மூன்றும் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டன. அவ்விதிகளில் இருந்து
மாறுபட்டும் மிகுந்தும் குறைந்தும் வருவன உள. அவற்றை
ஒருபுடை ஒப்புமை நோக்கி இன்னபாவில் சேர்த்துக் கொள்ள
வேண்டும் எனப் பாகுபடுத்தி அப்பெயரால் வழங்குதலே ஒப்பு
எனக் கூறப்படும்.

இவ்வுறுப்புக்களே அல்லாமல் (அ) வண்ணம் (ஆ) புனைந்துரை
(இ) அடியின்றி நடப்பன (ஈ) ஓரடியான் நடப்பன ஆகிய நான்கும் ஏற்றுக்
கொள்ளப்படும்.

[அ] வண்ணம்

நால்வகைப் பாவின் கண்ணும் நிகழும் ஓசை
மாறுபாட்டினை வண்ணம் என வழங்குவர். இதனைத் தற்காலத்தில்
சந்த வேறுபாடு எனக் குறிப்பர். இவ்வண்ணம் இருபது வகைப்படும்

தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். காரிகையின் உரை ஆசிரியர்
எந்திசை, அடுக்கிசை, பிரிந்திசை, ஸயங்கிசை என ஐந்தா஑்ப
படுத்திரார். அவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் 20 பிரிவுகளைக்
வண்ணங்கள் 100 என விரித்துக் கூறுகிறார்.

(ii) புணர்ந்துரை

செய்யுளைச் சுவைபடக் கூற விழுவான் கவிஞன். அதன்
பாணமாகச் சிறியதனைப் பெரியதாக்கியும் பெரியதனைச்
சிறியதாக்கியும் மிகைபடுத்திக் கூறுவதே புணர்ந்துரை ஆகும்.

(iii) அழமின்றி நடப்பன

செய்யுள்கள் சிற்றெல்லை, பேரெல்லை என்னும்
அடிவரையறைக்கு உட்படுவனவாம். எஞ்சிய ஒசை பொருந்திய
பட்டு, உரை, நூல், மந்திரமொழி, பிசி(விடுகதை), முதுசொல்
(பழமொழி), அங்கதம்(பழித்தல்), வாழ்த்து ஆகியவை
அடிவரையறை இல்லாதவை.

(iv) ஓரடியான் நடப்பன

மந்திரம், பிசி, முதுசொல், அங்கதம் ஆகியவை
ஓரடியானும் நடைபெறும்.